

БРАТЯ ГРИМ

ВЕЛИКАНЪТ И ШИВАЧЪТ

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Един шивач, който бил голям самохвалко, решил да тръгне по широкия свят и един хубав ден напуснал шивачницата си.

*„Тръгнал той по своя път,
носел във ръката прът —
ту тук, ту там,
все напред и сам.“*

И както си вървял, видял надалече в синевата планина, а зад нея, чак до небето, стърчала кула, която се извисявала сред дива и мрачна гора.

— По дяволите! — извикал шивачът. — Какво е това?

И понеже изгарял от любопитство, отправил се бодро нататък. Но какво било изумлението му, когато наближил и видял, че кулата имала крака. С един скок преминал планината и на пътя му се изпречил огромен великан.

— Какво те води насам, дребна бълха такава? — извикал му той и сякаш гръм ударил.

Шивачът прошепнал:

— Искам да разбера дали не мога тук някъде да си изкарвам парчето хляб.

— Е, щом това искаш — казал великанът, — можеш да постъпиш на служба при мен.

— Ами добре. А каква ще бъде заплатата ми?

— Заплатата ли? — рекъл великанът. — Годишно за триста шестдесет и пет дни, а ако годината е високосна, за още един ден. Това устройва ли те?

— От мен да мине — отвърнал шивачът, като си мислел: „Човек трябва да се простира според чергата си. Ще се опитам скоро да се измъкна.“

После великанът му рекъл:

— Върви, малък негоднико, и ми донеси чаша вода!

— Защо да не ти донеса наведнъж кладенеца заедно с извора? — попитал самохвалкото и тръгнал с чашата към кладенеца.

— Какво? Кладенеца заедно с извора? — промърморил в брадата си великанът, който бил доста недодялан и по детински глупав. И

изведнъж го дострашало. „Може би момчето го бива не само да пече ябълки. Сигурно в него се е вселил вълшебен дух. Бъди нащрек, старче Ханс, това не е прислужник за теб“ — помислил си той.

Щом шивачът се върнал с водата, великанът му заповядал да насече в гората няколко цепеници и да ги донесе вкъщи.

— Не е ли по-добре цялата гора с един замах?

*„Цялата гора
с всичките дърва,
с всичко, накратко,
чворесто и гладко?“*

Попитал шивачът и тръгнал да насече дърва.

— Какво?

*„Цялата гора
с всичките дърва,
с всичко, накратко,
чворесто и гладко!“*

„И кладенеца с извора?“ — промърморил лековерният великан в брадата си и се уплашил още повече. „Момчето може не само да пече ябълки, сигурно в него се е вселил вълшебен дух. Бъди нащрек, старче Ханс, това не е прислужник за теб.“

Щом шивачът донесъл дървата, великанът му заповядал да застреля три диви прасета за вечеря.

— Не е ли по-добре хиляда с един изстрел и заедно с теб? — попитал самоувереният шивач.

— Какво? — извикал ужасен великанът. — Стига толкоз за днес, лягай да спиш!

Той толкова се страхувал, че цялата нощ не мигнал и си мислел какво да направи, за да се отърве от прислужника, който вероятно бил магьосник. „Колкото по-скоро го прогоня — рекъл си великанът, —

толкова по-добре.“ И на сутринта най-сетне измислил как да се справи с него.

Рано-рано великанът и шивачът тръгнаха към едно блато, около което стърчали множество върби. Тогава великанът рекъл:

— Слушай, шивачо, седни на някой от върбовите клони. Любопитен съм да видя дали си в състояние да го превиеш.

Шивачът бързо се покатерил горе, затаил дъх и все повече натежавал, като накрая превил клона. Ала нали не носел огромната си ютия, та щом си поел въздух, клонът го запратил, за радост на великана, толкова високо, че едва се виждал.

И ако не е паднал, сигурно още се рее във въздуха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.